USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **A. D.,** zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1, Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 11, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2021, čj. KRPA-308551-14/ČJ-2021-000022-ZSV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 12. 2021, čj. 16 A 47/2021-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl dne 21. 11. 2021 kontrolován a zadržen Policií České republiky. Policisté po jeho identifikaci zjistili, že na území ČR pobývá neoprávněně, neboť byl povinen vycestovat ve lhůtě stanovené v dříve vydaném výjezdním příkazu, a to do 11. 3. 2021. Po zadržení žalobce rozhodl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím o jeho zajištění za účelem vycestování ve smyslu § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále „zákon o pobytu cizinců"), přičemž dobu zajištění stanovil na 90 dnů. Žalovaný nepřistoupil k aplikaci zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobce existovalo (s ohledem na jeho pobytovou historii) nebezpečí, že se na území ČR bude skrývat a neodcestuje, proto by uložení zvláštních opatření bylo nedostatečné. Shledal, že žalobce nemá na území ČR nahlášený žádný pobyt a zdržuje se pouze v pokoji v bytě svého kamaráda, aniž by disponoval nájemní smlouvou, zároveň u něj není dána záruka dodržovat povinnost hlásit se na policii ve stanovené době a zdržovat se pouze v místě jí určeném. Navíc nenabídl ani složení finanční záruky a neprokázal, že by disponoval k tomu potřebnou finanční hotovostí.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze. V žalobě namítal, že v lednu 2021 podal žádost o povolení k pobytu v Polské republice, kde od té chvíle i pobýval a pracoval. Z Polska přicestoval pouze proto, aby vyzvedl svého bratra (disponujícího českým vízem) na letišti v ČR, poté měl v úmyslu vrátit se zpět do Polska. Namísto toho však byl zkontrolován policisty a zadržen, resp. následně zajištěn. Vzhledem k podané pobytové žádosti v Polsku byl přesvědčen o legálnosti pobytu na území ČR. Žalobce nepředstavoval žádné riziko či nebezpečí, byl schopen a ochoten splnit podmínky plynoucí ze zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Pobývat mohl právě u svého bratra, U. I., který byl ochoten se o něj postarat a složit jeho jménem finanční záruku. V případě žalobce tak neexistovaly zákonné podmínky pro jeho zajištění, neboť si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí a nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v důsledku toho nešetřil oprávněné zájmy žalobce.

[3] Městský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Zdůraznil, že žalobní argumentaci, resp. důvody, pro které měl žalovaný přistoupit k uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, žalobce neuplatnil ve správním řízení. V něm naopak před vydáním napadeného rozhodnutí vypověděl, že po celou dobu od uplynutí lhůty stanovené výjezdním příkazem pobýval na území ČR, přičemž věděl, že zde pobývá neoprávněně za účelem výdělku pro financování léčby otce. Ani žalobce tak dle městského soudu nepostavil najisto, jaká byla situace ohledně jeho pobytu, přičemž tyto rozpory v jeho tvrzeních vedou k závěru o nevěrohodnosti žalobce. Městský soud tak v postupu žalovaného nenalezl žádná pochybení, naopak se ztotožnil s tím, že z pobytové historie žalobce nevyplývala žádná záruka dobrovolného vycestování z ČR anebo dodržování zvláštních opatření, a tedy nebylo jejich uložení účelné.

[4] Proti rozsudku městského soudu nyní žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností. V ní zopakoval, že jeho zajištění za účelem vycestování nebylo namístě, neboť pro něj nebyly dány podmínky z důvodu možnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Městský soud se nevypořádal se všemi vznesenými žalobními námitkami, rozsudek je z toho důvodu nepřezkoumatelný, neboť se nedostatečně zabývá tvrzeními stěžovatele. Pokud by je městský soud ověřil, musel by žalobě vyhovět. Odůvodnění rozsudku je nedostatečné a zmatečné, navíc městský soud vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a neopatřil si potřebné podklady pro komplexní posouzení žaloby.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejprve se Nejvyšší správní soud se po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti musel nejprve zabývat otázkou její přijatelnosti (§ 104a ve spojení s § 31 odst. 2 s. ř. s.), neboť se jedná o věc, v níž po 1. 4. 2021 rozhodoval samosoudce (viz např. usnesení NSS ze dne 15. 10. 2021, čj. 8 Azs 236/2021-34). Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, jehož závěry lze vztáhnout i na ostatní typy řízení, v nichž se otázka přijatelnosti kasační stížnosti posuzuje (k tomu srov. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

pokračování

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Předně je nutno podotknout, že stěžovatel netvrdí, v čem okolnosti jeho případu splňují podmínky přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a judikatury NSS. Ve své argumentaci se omezuje na věc samou, tedy argumentaci, v čem shledává pochybení žalovaného i městského soudu ve vztahu k možnosti jeho zajištění, resp. uplatnění zvláštních opatření.

[9] Nejvyšší správní soud se v rámci posouzení přijatelnosti kasační stížnosti zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se městský soud dostatečně nezabýval jeho žalobními námitkami a některé nevypořádal. Z odůvodnění rozsudku tak není zřejmé, na základě jakých skutečností soud dospěl ke skutkovým závěrům, které se nadto všechny opírají o tutéž argumentaci a tytéž listiny. Dle konstantní judikatury NSS je nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dána v případě takového rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Takové vady mající za následek přijatelnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Městský soud se v napadeném rozsudku výslovně zabýval tím, proč je žalobní argumentace stěžovatele nevěrohodná v kontextu zcela odlišných sdělení, která uvedl ve správním řízení. Zároveň dodal, že i kdyby tato žalobní tvrzení stěžovatel uvedl již v průběhu správního řízení, užití zvláštních opatření by neodůvodňovala, neboť ze souhrnu skutkových zjištění vyplynulo, že by i tak byla v případě stěžovatele neúčelná.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti (stejně jako dříve v žalobě) namítá, že jej žalovaný neměl zajistit, ale měl v jeho případě uplatnit některé ze zvláštních opatření upravených v § 123b zákona o pobytu cizinců. Otázkou splnění podmínek pro zajištění cizince a možností využití zvláštních opatření se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, anebo např. rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, čj. 3 As 30/2011-57, ze dne 18. 10. 2012, čj. 7 As 107/2012-40, ze dne 24. 2. 2022, čj. 2 Azs 235/2021-54, ze dne 20. 2. 2019, čj. 3 Azs 369/2017-42, či ze dne 20. 1. 2022, čj. 10 Azs 388/2021-41). Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně nijak nevymezil, v čem by měla svým významem v kontextu judikatorních závěrů NSS (z nichž městský soud vycházel) podstatně přesahovat jeho vlastní zájmy. Jeho argumentace se v zásadě omezuje na pouhé zopakování toho, proč v jeho případě bylo namístě využít zvláštní opatření, aniž by však jakkoliv adresně reagoval na způsob, jakým se s touto námitkou vypořádal městský soud (poukazujíc na nevěrohodnost stěžovatelových tvrzení, která se v žalobě podstatně lišila od toho, co uváděl v průběhu správního řízení). Ve vztahu k tomuto bodu stěžovatel v kasační

stížnosti obecně namítá, že městský soud jeho žalobní tvrzení (podle nichž bylo možno aplikovat zvláštní opatření, a tedy nebylo možno jej zajistit) neověřil. Nijak však neobjasnil důvod, proč v žalobě uváděl velmi odlišné skutečnosti od toho, co uvedl ve správním řízení ohledně své pobytové situace, pobytového oprávnění jeho bratra a možnosti splatit finanční záruku. Za takové situace Nejvyšší správní soud ani v této rovině přesah vlastních zájmů stěžovatele v kasační stížnosti neshledal, naopak dodává, že uplatněná námitka je na samé hranici přípustnosti (k tomu srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, anebo ze dne 23. 11. 2021, čj. 8 Azs 239/2021-44).

[11] Nakonec stěžovatel namítá i nesprávnost procesního postupu městského soudu, který dle jeho názoru nezjistil skutkový stav dostatečně a neopatřil si pro rozhodnutí ve věci potřebné podklady. Jelikož stěžovatel neupřesnil, v jakých konkrétních ohledech (vyjma výše uvedeného) byl skutkový stav zjištěn nedostatečně, a Nejvyšší správní soud takové pochybení z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, není ani v tomto ohledu dán důvod pro podrobné a meritorní posouzení věci.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, a bod 18 usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. dubna 2022

Milan Podhrázký
předseda senátu